
Vuoška išalkusi ištrabaluojė pas karvė duobėlūs pakaštavuotė.

Veiz, ka užjiedis pėlns pašara,

Vo karvė nė oustītė neousta.

Ana ėr klaus:

„Margė, kuo tuoki šėndėin smūtna?

Bene būsi žaliouji vuora prarėjusi?

Nieka najiedi,

Musit grumuli pametė?“

„Ėr to būtumė pametusi,

Je būtumė girdiejusi, kon gaspaduorios šin rīta rokava.“

„Dėdėlė norietiuo žėnuotė“

Rokava – ka anam ėr tava pėina šės laikās par akis.

Vuo iš monės norieto melžtė ton smėrdala,

Kor traktuorio vara.

Parbiegusi ėš kėima, pati pamatė, kāp lopata ont asluos sudrėbusi vīra, struošnė supīka ėr stuojė bartėis:

Ak to neviekšla, guli kap kiaulė midzinie sparnus palėdės. I kou esi pavėrtės, pats susigiestomi.

Nusipliešės, nusidraskės ligo ožgavieniu leipkis. Vuo ličina, nedouk to svietė, brīžė kāp griovė, gumbs unt pakaušė sulig kiaušio dėdomo.

Galio truopnė pasakītė, ka vels bova unymetės ekietės.

Bestėjė, bestėjė, tuokės cūdaunas dėinas, vėsė žmuonės kāp žmuonės, tik to kāp liucipierios ba tuos prakeiktuos pliečkas ligo paršielis ba papa.

Ka tavė perkūns nuversto žėimuos laikė.

Bėjuok bent Pondėiva.

Ėk to sau, pas žmuonis ė bovau. Vuo tas tava Pondėivs dar ėr gėmės nier.

Aš vėso sava kūno jauto, ka tėk dabar prasided kūtės.